

десетична класификация, да погледнемъ върху нея отъ точка зрение на строгитѣ условия, които ние искаме отъ системата, и върху които трѣбва да лежи библиотечния каталогъ. Първо, десетичната класификация, както и прилича на всѣка библиографична класификация, не претендира за ролята и значението на самостоятелна научна (философска) класификация. Тя е само приела въ себе си богатитѣ извори, които сж ни дали голѣмитѣ умове на човѣчеството, въ което лесно ще се убедимъ, като сравнимъ нейното дѣление на чиститѣ науки съ схемата на Конта. При това трѣбва да видимъ какъ удивително е свързала десетичната класификация тия искания на „чистия разумъ“ съ практическитѣ искания на живота. И действително, отъ една страна, децималната структура на разглежданата класификация изключва съвсемъ опасението за прекъсването на библиографичния токъ, тъй като всѣко ново дѣление се свежда въ просто увеличение на първия индексъ съ новъ знакъ, безъ най-малко нарушение на самата схема.

Тая устойчивость изключва добре известния на библиотекаритѣ тежкъ механически трудъ, свързанъ дори съ измѣнения въ схемата; отъ друга страна, съществуването на спомагателнитѣ таблици, позволява всѣко дѣление, независимо отъ неговото развитие, да се разпада на нови редове, които се отличаватъ единъ отъ други, така, както съ обикновенни срѣдства други класификации не могатъ да дадатъ никога.

Вънъ отъ това, ако бихме били дори строги, ще видимъ, че десетичната класификация е съвършено чужда на сухия и безпощаденъ педантизмъ, като дава най-широкъ просторъ да се ползуваме отъ нейния богатъ езикъ на цифритѣ, така както всѣка библиотека, въ зависимостъ отъ размѣритѣ, свойствата и потребноститѣ си, получава пълна възможность и право, като въ нищо не нарушава законитѣ на класификацията, да се ползува отъ нея въ такъвъ обемъ, какъвто намира за нужно, т. е. да вземе толкова дѣления (макаръ и еднозначни, за отрасли, които не се нуждаятъ, по съображения на библиотеката, отъ детайлна разработка, и въ сжщото време да си служи и съ най-подробнитѣ дѣления за нѣкой отрасли на знанието. Така, напр., въ филологията могатъ да бждатъ събрани подъ единъ еднозначенъ индексъ 4 всички съчинения, когато съчиненията съ историческо съдържание могатъ да се раздробятъ на колкото ни е угодно дѣления.

Поразителна е така сжщо и крайната простота на десетичната класификация, която дава възможность да се работи съ нея така леко, както, когато имаме, напр., една книга съ каквото и да е заглавие, ние винаги търсимъ потребнитѣ ѝ глави изъ нея само по страници ѝ.

Най-после, десетичната класификация, освенъ присжитѣ ѝ свойства: универсалность, логичность, безконечность, устойчивость, еластичность и простота, се явява и въ виша степенъ мнемонична, тъй като устройството ѝ, благодарение повторението на едни и сжщи цифри при символизацията на родственитѣ понятия, е направено така изкусно, щото много индекси оставатъ въ паметта отъ само себе си, като освобождаватъ мозъка на библиотекаря отъ постоянно напрежение, въ каквото го държатъ цифритѣ на другитѣ съществуващи системи. Така, напр., като вижда все едно и сжщо 2-ро мѣсто и за английската филология, и за английската литература, и за английския опредѣлителъ за мѣсто, и за опредѣлителя на английския езикъ, трѣбва да има твърде слаба паметъ, за да не запомни индекситѣ 42, 82, (42), = 2. въ